

hed og Sparsommelighed — det samme gælder selvfølgelig Formue-Skatten, der normalt ligesom selve Indkomstskatten maa udredes af Indkomsten (Formuens Afkastning) — saa vist ville Følgerne af ensidigt og overdrevent at benytte en saadan Skat vise sig at være særdeles farlige.

Dog ikke nok hermed. Ej alene har Finansministeren skruet den direkte personlige Skat op til en saadan Højde, selvfølgelig særlig for Formue-Indtægter, at den i Forening med den kommunale Indkomstskat i Mængder af Tilfælde vil blive ganske utaalelig — thi at komme til, som Forslaget vil kunne medføre, at svare f. Eks. en Fjerdedel eller endog derover af sin Aarsindtægt i direkte Skat til Stat og Kommune, maa dog vel kunne betegnes saaledes! Men desuden aabner Flertallets Ændringsforslag (under Nr. 6) om, at det saaledes fremkomne „Grundbeløb“ yderligere skal kunne forhøjes paa de kommende Finanslove, Fremtidsudsigter af den mest forbløffende Art. Ikke alene *inviterer* man saa at sige det kommende Folketingsflertal til planmæssig at dreje videre paa denne farlige Skatteskrue, men man fylder derved ogsaa hvert enkelt Aars Finanslov med Spræng- og Konfliktstof. Efter de afskrækkende Erfaringer, som den sidste Menneskealder i forrige Aarhundrede har indhøstet angaaende Følgerne af at sætte de to Ting op mod hinanden paa Finanslovgivningens Omraade, synes saadanne Forslag kun at kunne fremsættes af den, som i sit politiske Liv intet har lært — medmindre da Meningen just skulde være, at man vil aabne Krig mod Landstinget og derfor søger om bekvem og stadig Lejlighed til at yppe Trætte.

Naar der imidlertid saavel fra Regeringens som fra Flertallets Side med stor Styrke peges hen paa, at de vanskelige Finansforhold, hvorunder Staten for Tiden virker, med Nødvendighed kræve, at de foreslaaede nye Statsindtægter komme til Stede, og at man for at naa dette Maal maa søge at naa frem ad flere Veje, saa kan Mindretallet vel forstaa, delvis

ogsaa følge en saadan Betragtning. Men Mindretallet maa da rigtignok formene, at den ikke bør føre til andet og mere, end at der gøres et Forsøg, et skarpt tidsbegrænset Forsøg paa at vandre den Vej, Regeringen her er slaaet ind paa, men som lettelig turde vise sig at være ufarbar. Mindretallet vilde derfor have været tilbøjeligt til at give en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskattens nuværende Satser, saaledes at de budgetterede 13,7 Mill. Kr. stige til ca. 16 Mill. Kr. (altsaa med omtrent Halvdelen af den Forøgelse, som selve Lovforslaget forudsætter), sin Tilslutning, hvis man fra Regeringens eller Flertallets Side kunde have nøjedes med blot at tage en saadan Forhøjelse for et enkelt Aar. Som det tydelig nok fremgaar af det ovenfor udviklede, anser Mindretallet nemlig en hvilken som helst Forhøjelse af de nu bestaaende Satser for et betænkeligt Skridt, og følgelig bør det i intet Fald foretages, naar man ikke kan være vis paa inden føje Tid at kunne gøre det om. Som Mindretallet nedenfor skal komme nærmere ind paa, er der utvivlsomt Mængder og atter Mængder af Skatteydere, som paa Grund af Ligningens Slethed slippe saa let fra Skatten med dens nugældende Satser, at en Forhøjelse af disse neppe vilde betyde stort andet, end at de maaske derved kom op til at betale, hvad de allerede nu burde og skulde betale. Men just for den store Masse af Skatteydere, som baade har Forstand og Ærlighed nok til at sætte sig selv i Skat i Overensstemmelse med Lovens Bydende og deres Samfundspligt, vil en yderligere Forhøjelse lettelig komme til at ramme saa haardt, at sikkert alle Parter, naar de have prøvet paa det een Gang, ville være med til at gøre Skridtet tilbage og i hvert Fald foreløbig ikke gaa videre ad denne Skattevej. Skal imidlertid denne Mulighed til atter at gøre det skete usket praktisk talt virkelig staa Rigsdagen aaben, saa maa Loven være indrettet saaledes, at Regeringen nødsages til at komme igen Aaret efter, hvis den da vedblivende skal bruge det større Indtægtsbeløb, og *enten*